

LỄ GIÁNG SINH - LỄ ĐÊM

(Is 62,1-5 / Cv 13,16-17.22-25 / Mt 1,18-25)

Duyên Thập Tự Lê Văn Đoàn

EMMANUEL

Mỗi độ Giáng Sinh về, chúng ta lại thấy khắp nơi trên thế giới, từ thành phố đến thôn quê, từ giáo xứ đến từng gia đình, những cảnh hang đá được dựng lên. Có người yêu mến lễ Giáng Sinh đến mức dành cả một góc nhỏ trong phòng riêng để thiết lập một hang đá nho nhỏ. Những cảnh ấy, dù làm bằng giấy, bằng tranh tre, hay đơn sơ như mái lều, đều muốn diễn tả lại khung cảnh Chúa Giáng Sinh. Và thường thấy nhất, trên những hang đá ấy, có dòng chữ: **EMMANUEL** – “Thiên Chúa ở cùng chúng ta”.

Vậy trong thánh lễ đêm nay, xin được chia sẻ cùng anh chị em một chút suy tư, một chút suy niệm từ các bài đọc Lời Chúa.

Vậy **Emmanuel** – “Thiên Chúa ở cùng chúng ta” – nghĩa là gì?

1. “Ở CÙNG” là HIỆN DIỆN

Hiện diện là dấu chỉ đầu tiên, là cách diễn tả cụ thể nhất của “ở cùng”. Emmanuel có nghĩa là Thiên Chúa hiện diện với chúng ta, hiện diện qua Chúa Giêsu Kitô – “Một trẻ thơ đã chào đời để cứu ta” như lời ngôn sứ Isaia loan báo.

Nhưng Ngài đã sinh ra ở đâu? Như Tin Mừng vừa thuật lại: không phải trong khách sạn, nhà trọ, vì không còn chỗ. Ngài sinh ra nơi chuồng vật, được đặt trong máng cỏ – nơi ở của súc vật. Theo truyền thống, nơi đó có sự hiện diện của lừa, bò, có lẽ cả cừu nữa. Đó là nơi tối tăm, hôi hám, không phải chỗ ở của con người.

Tôi nhớ có một cộng đoàn, để cho cảnh Giáng sinh thêm sống động, đã nuôi vài con dê, con bò nhốt gần hang đá. Tất nhiên, chúng “đi vệ sinh” ngay tại chỗ. Thế là khách đến thăm chỉ dám đứng từ xa mà nhìn. Nhưng chính nơi chuồng vật hôi hám, tối tăm ấy **lại là nơi của niềm hy vọng**. Vì sao? Vì nơi có nhiều súc vật, có phân, có rơm rạ, là nơi có sự sống, có sinh sôi. Như người xưa trong cảnh đói khổ, khi ngó vào chuồng bò thấy trống trơn thì đã hết hy vọng. Còn nơi Chúa sinh ra, dù tăm tối, hôi tanh, lại chứa đầy hy vọng mới.

Chúa sinh ra, Chúa hiện diện ngay trong lòng cuộc sống nghèo khó, tối tăm nhất của con người, không phải để làm một nạn nhân, mà để trở thành **tác nhân của niềm hy vọng**. Như lời ngôn sứ: “Dân đang lặn bước giữa tối tăm đã thấy một ánh sáng huy hoàng”. Chúng ta phải cảm tạ Chúa, vì Ngài đã quan phòng để Con của Ngài sinh ra trong cảnh đời như thế, để chúng ta thấy Ngài thực sự ở cùng, ngay trong những vất vả, tối tăm nhất của kiếp người, và mang đến cho con người một hy vọng mới.

Vậy với tư cách là Kitô hữu, chúng ta được mời gọi **hiện diện** giữa những vui buồn, hy vọng và thất vọng của anh chị em mình. Những niềm vui và nỗi buồn của nhân loại phải được cư mang trong trái tim người Kitô hữu.

2. “Ở CÙNG” là ĐỒNG HÀNH

Dân Chúa đi trong đêm tối đã thấy ánh sáng. Chúa Giêsu Kitô sống trên trần gian là để đồng hành trong mọi biến cố đời người. Ngài không đứng ngoài, không đứng xa, nhưng ở ngay trong những biến cố ấy.

Chúng ta thấy bối cảnh Chúa giáng sinh: một cuộc kiểm tra dân số khiến cả đế quốc Rôma phải di chuyển. Người người phải về nguyên quán, vất vả, khó nhọc, thậm chí có người gục ngã trên đường. Chúa lại sinh ra ngay trong biến cố “di cư” đầy xáo trộn, đầy tham vọng quyền lực trần gian ấy. Emmanuel – Thiên Chúa ở cùng chúng ta – là Ngài nhập cuộc trong những chuyển động, những biến cố ấy.

Emmanuel đến để đồng hành, và Ngài cũng dạy nhân loại biết đồng hành với nhau, trao tặng cho nhau những gì cần thiết nhất. Thiên Chúa đã “di chuyển” từ trời cao xuống thế, và Ngài cùng “di chuyển” với con người trong mọi hành trình, để nâng đỡ nhau. Ngài đồng hành không phải như một nạn nhân bất lực, mà như một “Hoàng Tử Bình An”. Ngài cũng chịu đau khổ, thậm chí chịu cả cái chết trên thập giá vốn không dành cho một vị Thiên Chúa. Nhưng Ngài là hiện thân của bình an. Đó chính là bài học chúng ta học từ Đấng Emmanuel.

3. “Ở CÙNG” là NỐI KẾT

Chúng ta vừa nghe trong bài Tin Mừng: các thiên sứ hát “Vinh danh Thiên Chúa trên trời, Bình an dưới thế cho người Chúa thương.” Vinh quang, bình an, trời cao, đất thấp – tất cả phải được gắn kết với nhau. Ai là người mang đến sự nối kết ấy? Chính là Chúa Giêsu Kitô. Ngài là Ngôi Lời, là vinh quang của Chúa Cha, và cũng là bình an của chúng ta. Nơi Ngài, trời và đất gặp nhau; nơi Ngài, Thiên Chúa và con người được liên kết. Đó là điều kỳ diệu của mầu nhiệm Nhập Thể.

Trong Tuần Bát Nhật Giáng Sinh, chúng ta thường hát điệp khúc: “Ôi! Cuộc trao đổi lạ lùng”. Đây là cuộc trao đổi giữa thần tính Thiên Chúa và nhân tính con người. Nơi Chúa Giêsu, hai “bản tính” đó nối kết và liên kết với nhau. Nơi Chúa Nhập Thể, trời cao nối kết với con người, và con người nối kết với nhau trong Chúa Giêsu. Nơi mầu nhiệm Nhập Thể, mọi hoạt động của con người được liên kết với nhau. Vì có Thiên Chúa ở cùng chúng ta – Emmanuel – nên chúng ta cũng nối kết và gắn kết với nhau.

Đêm nay chúng ta cử hành lễ Chúa Giáng trong bầu khí của một “đêm thánh vô cùng”. Đó là sự hiện diện quý giá, một sự đồng hành tuyệt vời, một sự nối kết tuyệt mỹ của Thiên Chúa với con người.

Chúa Giêsu chính là Emmanuel. Ước gì đời sống chúng ta, với tư cách là con cái Chúa Cha, là em của Chúa Giêsu, cũng trở nên hiện thân sống động của tình Chúa “ở cùng”. Để qua đời sống và lời nói của chúng ta, hai chữ Emmanuel không chỉ là dòng chữ trang trí trên hang đá, mà thành hiện thực cụ thể nơi giáo xứ, nơi cộng đoàn thánh hiến, nơi mỗi gia đình chúng ta. Xin Chúa giúp chúng ta sống điều đó.